

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
8 У 7653/20
17.07.2023. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Пајовић, председника већа, мр Николе Китаровића и Мире Василијевић, чланова већа, са судским саветником Горданом Вукићевићем, као записничарем, у управном спору по тужби тужиље АА из ..., ..., чији је пуномоћник Зоран Г. Јелић, адвокат из Београда, Поштански преградак број 11, 11177 Београд 53, против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења број: 112-01-34/2020-01 од 18.02.2020 године, у предмету распоређивања, у нејавној седници већа одржаној дана 17.07.2023. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Жалбене комисије Владе Републике Србије број: 112-01-34/2020-01 од 18.02.2020. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужена Жалбена комисија Владе Републике Србије да тужиљи АА из Београда, Сланачки пут бр. 141, надокнади трошкове управног спора, у износу од 26.120,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде

Образложење

Оспореним решењем поништено је решење Министарства унутрашњих послова, Дирекције полиције, 03 број 3327/13-7 од 27.06.2018. године и одбачен захтев тужиље, запослене у Министарству унутрашњих послова, за понављање поступка окончан коначним решењем Министарства унутрашњих послова Дирекције полиције 03/1 број 112-1861/11 од 16.03.2011. године.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 14.05.2020. године, преко пуномоћника, тужилца оспорава законитост решења туженог из свих законом прописаних разлога. Наводи да првостепени орган није поступио по примедбама и приговорима тужиље, нити је образложио разлоге свог непоступања, иако је био у обавези да сваку примедбу и приговор подносиоца жалбе узме у обзир, те да образложи зашто исте усваја или одбија. Истиче да ни другостепени орган није разматрао приговор стварне ненадлежности, нити је ценио жалбене наводе тужиље. Указује да је првостепено решење, које је тужени оспореним решењем поништио, донео ненадлежни орган, због чега је истакнут приговор стварне ненадлежности, а у својој жалби тужилца

је указала да је нападнуто решење првостепеног органа донела Дирекција полиције, те да је исту потписао директор полиције Владимир Ребић. Даље наводи да другостепени орган у оспореном решењу није узео у обзир приговор, нити га је разматрао, иако у образложењу констатује да је у својој жалби тужиља поднела приговор стварне ненадлежности. Указује на реорганизацију спроведену крајем 2015. године у Министарству унутрашњих послова – Сектор за аналитику, телекомуникационе и информационе технологије, а нарочито на чињеницу да је Сектор за аналитику, телекомуникационе и информационе технологије, коме неспорно припада тужиља издвојен из Дирекције полиције, те у том смислу директор полиције нема овлашћење да донесе и потпише решење о премештају тужиље, имајући у виду чињеницу да је наведени сектор коме припада тужиља, организациона јединица Кабинета министра, те да је из тог разлога наведено решење требало да потпише помоћник министра унутрашњих послова Слободан Недељковић, а не директор полиције Владимир Ребић. Из тог разлога, тужиља је доставила уз наведену жалбу шематски приказ из ког се веома јасно може утврдити организациона структура Министарства унутрашњих послова. Сматра да је неспорно да је првостепени орган приликом доношења решења против кога је поднет предлог за понављање поступка, применио члан 15. Уредбе о начелима за унутрашње уређење МУП-а („Службени гласник РС”, бр. 8/06), којим чланом је прописано да запослени може бити распоређен на радно место на коме је највише систематизовано звање ниже од звања које запослени има, али указује да је члан 15. наведене Уредбе престао да важи дана 20.02.2009. године, одлуком Уставног суда Републике Србије од 04.12.2008. године, имајући у виду да овај члан није у сагласности са Уставом Републике Србије и законом, јер запослени се не може због потребе службе тајно распоредити на радно место чији се послови обављају у нижем звању у односу на звање које је запослени имао на радном месту са кога се премешта. Истиче да Жалбена комисија Владе у свом образложењу наводи одредбе члана 176. став 1. т. 1) и 10) Закона о општем управном поступку, те члан 15. поменуте Уредбе, али те одредбе не доводи у правну везу нити узрочно-последичну везу са радноправним статусом тужиље који је имала пре премештаја и радноправним статусом који има после премештаја, који је последица примене противуставног члана наведене Уредбе. Навођењем члана 179. став 1. Закона о управном поступку, тужени такође не даје разлоге за доношење овакве одлуке. Истиче да, као одлучујући разлог за одбачај предлога, тужени наводи да је у поступку трајног премештаја тужиља дана 15.03.2011. године дала писану изјаву о прихватању радног места – главни систем специјалиста у наведеној Управи за информационе технологије, те да се у образложењу решења о премештају првостепени орган позива на одредбе члана 12. наведене Уредбе, а не на одредбе члана 15. Уредбе, али наводи да није од значаја чињеница што је тужиља дала писану изјаву о прихватању радног места, које је ниже од звања које тренутно има, јер је тужиља морала да прихвати наведено радно место како не би остала без посла, а само прихватање радног места које је противуставно и противзаконито не производи правно дејство. Даље наводи да је нетачна и тврдња да се на ову правну ситуацију не примењује члан 15. наведене Уредбе јер се управо овај члан односи на наведену радноправну ситуацију. Иначе, како даље наводи, у образложењу оспореног решења Жалбена комисија Владе саопштава да се првостепени орган позива на одредбе члана 12. Уредбе, а не цитира наведене одредбе, јер се она и не може применити на конкретни случај. Истиче да је суштина решења о премештају тужиље на радно место са нижим звањем да је исто донето позивањем на одредбу члана 15. Уредбе која је укинута

наведеном уставном одлуком пре него што је решење о премештају донето, те да је надлежни орган Министарство унутрашњих послова Републике Србије морало по службеном надзору да стави ван снаге ово решење, па у том смислу тужени орган није у праву када констатује да се не ради о претходном питању. Истиче да је већ у више наврата у овој управној ствари уважавана тужба, поништавана су решења Жалбене комисије Владе и предмет је враћен надлежном органу на поновно одлучивање, а да пресуда Управног суда 7 У 16598/18 од 16.01.2020. године којом је претходна тужба уважена и поништено решење другостепеног органа никада није достављена пуномоћнику тужиље. Предлаже да суд донесе пресуду којом ће тужбу уважити, преиначити оспорено решење, односно донети одлуку у поступку пуне јурисдикције, те дозволити понављање поступка у овој управној ствари тако што ће тужбу уважити и поништити оспорено решење или да суд поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање. Такође, предлаже да суд обавезе туженог да тужиљи надокнади трошкове управног спора за састав тужбе у износу од 30.000,00 динара и за судску таксу на тужбу и одлуку по одмерењу суда.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао при разлозима из образложења оспореног решења. Предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, број 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбама члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета произилази да је првостепени орган - Министарство унутрашњих послова, Дирекција полиције, донео решење 03 број: 3327/13-7 од 27.06.2018. године, којим је одбијен предлог за понављање поступка окончан решењем Дирекције полиције 03/1 број: 112-1861-11 од 16.03.2011. године, поднет од стране тужиље, запослене у Министарству унутрашњих послова, као неоснован. Жалбена комисија Владе, као другостепени орган је, разматрајући жалбу на ово решење, као и све списе који се односе на предмет, својим решењем број 120-01-520/2018-01 од 09.08.2018. године, одлучила да поништи решење Министарства унутрашњих послова, Дирекције полиције, 03 број: 3327/13-7 од 27.06.2018. године и одбаци предлог, овде тужиље, запослене у Министарству унутрашњих послова, за понављање поступка окончан коначним решењем Министарства унутрашњих послова, Дирекције полиције, 03/1 број: 112-1861-11 од 16.03.2011. године. Управни суд је, решавајући у управном спору по тужби тужиље, пресудом 7 У 16598/18 од 16.01.2020. године уважио поднету тужбу и поништио решење Жалбене комисије Владе, број: 120-01-520/2018-01 од 09.08.2018. године, јер је по налажењу Управног суда тужени орган поништио ожалбено решење правилном применом члана 171. став 5. Закона о општем управном поступку, али да је образложењем оспореног решења начинио повреду члана 141. став 4. истог закона јер образложење не садржи прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућује на одлуку из диспозитива јер се тужени орган није позвао на било коју одредбу из члана 176. - 182. истог закона, као разлога за одбачај тужиљиног предлога. Жалбена комисија Владе – Веће је, поступајући по наведеној пресуди Управног суда и разматрајући жалбу тужиље поништила решење Министарства унутрашњих послова, Дирекције полиције, 03 број: 3327/13-7 од

27.06.2018. године. Жалбена комисија Владе – Веће је увидом у предлог тужиље утврдила да се понављање поступка тражи у смислу одредбе члана 176. став 1. тачка 1) и 10) Закона о општем управном поступку, односно да се као разлог за понављање поступка и члана 176. став 1. тачка 1) Закона о општем управном поступку, наводи члан 15. Уредбе о начелима за унутрашње уређење Министарства унутрашњих послова „Службени гласник РС”, бр. 8/06), који је престао да важи дана 20.02.2009. године јер је одлуком Уставног суда од 04.12.2008. године („Службени гласник РС”, бр. 14/2009) утврђено да одредба члана 15. Уредбе није у сагласности са Уставом и законом; да је решењем Дирекције полиције 03/1 број: 112-1861/11 од 16.03.2011. године, тужилца са радног места шефа Одсека за набавку и магацинско пословање, у звању саветник, у Одељењу за логистику у Управи за информационе технологије, Сектор за аналитику, телекомуникационе и информационе технологије, трајно премештена на радно место главни систем специјалиста у Управи за информационе технологије у ПУ за град Београд и стекла звање главног инспектора, односно да је стекла ниже звање у односу на звање које је имала на радном месту са којег је премештена. Као разлог из члана 176. став 1. тачка 1) и 10) Закона о општем управном поступку, наводи се да члан 15. Уредбе којим је прописано да запослени може бити распоређен на радно место на којем је највише систематизовано звање ниже од звања које запослени има, није у сагласности са Уставом и Законом, а да је решењем Дирекције полиције од 16.03.2011. године и од 13.04.2011. године, премештена на радно место и стекла ниже звање, то је надлежни орган морао по службеној дужности да покрене поступак ради понављања поступка, а што првостепени орган није учинио. Жалбена комисија Владе је утврдила да је предлог, односно захтев поднет од стране овлашћеног лица и у року предвиђеном чланом 178. став 1. Закона о општем управном поступку. Полазећи од одредбе члана 181. став 1. Закона о општем управном поступку произлази да разлог на коме се заснива захтев мора бити учињен вероватним, што у конкретном случају, по оцени овог Већа, именована наводећи да је члан 15. Уредбе о начелима за унутрашње уређење Министарства унутрашњих послова („Службени гласник РС”, бр. 8/06), престао да важи дана 20.02.2009. године, то није учинила. Наиме, тужилца је у поступку који је претходно доношењу решења 03/1 број: 112-1861-11 од 16.03.2011. године, у предмету трајног премештаја, дана 15.03.2011. године, дала писмену изјаву о прихватању радног места главни систем специјалиста (ПД) у Управи за информационе технологије ПУ за град Београд, за који је предвиђен распон звања од 14-16, а који је нижи од звања који тренутно има, као и да се у образложењу тог решења првостепени орган позива на одредбе члана 12. Уредбе о начелима за унутрашње уређење Министарства унутрашњих послова („Службени гласник РС”, бр. 8/06 и 14/09), а не на одредбу члана 15. Уредбе, то у конкретном случају не постоји ни претходно питање, које је по мишљењу тужиље требало да реши по службеној дужности првостепени орган, те да с тим у вези нису испуњени законом прописани услови за понављање поступка, што је првостепени орган пропустио да применом наведеног члана Закона о општем управном поступку, одбаци предлог именоване за понављање поступка. Жалбена комисија Владе – Веће је, имајући у виду доступност службене документације, оценила да ће брже и економичније отклонити недостатке првостепеног поступка, то је, у смислу члана 171. став 5. Закона о општем управном поступку, одлучила као у диспозитиву оспореног решења.

По оцени Управног суда, основано се тужбом указује на незаконитост оспореног решења, будући да је тужени орган приликом доношења истог повредио

правила поступка из члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС", бр.18/16, 95/18), којим је, између осталог, прописано да образложење мора да буде разумљиво и да садржи кратко излагање захтева странке, чињенично стање и доказе на основу којих је оно утврђено, разлоге који су били одлучујући код оцене сваког доказа, прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на одлуку из диспозитива и разлоге зашто није уважен неки захтев или предлог. Пресудом Управног суда 7 У 16598/18 од 16.01.2020. године у извршењу, које је тужени у поновном поступку донео оспорено решење, наведено је да се тужени орган није позвао на било коју одредбу из члана 176. - 182. истог закона, као разлога за одбачај тужилиног предлога. Међутим, Жалбена комисија је супротно том схватању суда, који се односи на изостанак разлога и прописа за одлуку којом је одбачен захтев, указујући на део закона којим се уређује понављање поступка, навела и садржину захтева која не произлази из стања у списима предмета. Наиме, тужила је поднела предлог за понављање поступка који је примљен код надлежног органа дана 15.04.2013. године, који је прецизирала дана 07.06.2017. године, прецизирајући да предлог подноси на основу члана 239. т. 1) и 5) Закона о општем управном поступку, а то је истакла и у жалби на ожалбено решење од 27.06.2018. године, док је тужени навео да је тужила поднела предлог у смислу члана 176. т.1) и 10), а да о томе не даје никакве разлоге, што решење чини неразумљивим. Како разлози не произлазе из стања у списима предмета, тужени је повредио одредбу члана 141. став 4. Закона. Поред наведеног, тужила је у жалби истакла приговор стварне ненадлежности, наводећи да је Сектор за аналитику, телекомуникационе и информационе технологије, коме неспорно припада тужила, издвојен из Дирекције полиције, те у том смислу директор полиције нема овлашћење да донесе и потпише решење, имајући у виду чињеницу да је наведени сектор, организациона јединица кабинета министра, те да је из тог разлога наведено решење требало да потпише помоћник министра унутрашњих послова, а не директор полиције. Међутим, ове жалбене наводе тужени не цени и не образлаже, иако је оцена истих, од значаја за правилност одлучивања туженог органа.

Наиме, одредбама чл. 33. Закона о општем управном поступку прописано је да се стварна надлежност органа одређује се прописима који уређују одређену управну област или надлежност појединих органа (став 1.). Ако се стварна надлежност тако не одреди, а не може да се одреди ни према природи управне ствари, стварно надлежан је орган у чијем су делокругу послови опште управе (став 2.). Чланом 36. став 1. истог закона прописано је да стварна и месна надлежност органа не могу да се мењају договором органа, органа и странака или самих странака (став 1.). Орган пази по службеној дужности у току целог поступка на своју стварну и месну надлежност и, ако нађе да није надлежан, уступа списе надлежном органу (став 2.) орган може да преузме поступање у одређеној управној ствари из надлежности другог органа или да поступање у одређеној управној ствари пренесе на други орган, само кад је то законом одређено (став 3.).

Тужени орган је, пропуштајући да у оспореном решењу оцени ове жалбене наводе, поступио супротно одредби члана 168. став 2. Закона о општем управном поступку, којим је прописано да другостепени орган испитује постојање разлога за побијање решења која су наведена у жалби, а која повреда је од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиле, на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став

1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, како би се у поновном поступку донело правилно и на закону засновано решење, с тим што је тужени орган везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка из ове пресуде у смислу одредбе члана 69. став 2. истог Закона.

Одлучујући о предлогу тужиље да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, суд налази да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима и да је економичније и целисходније да учињене повреде правила управног поступка надлежни орган Управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Одлучујући о захтеву за надокнаду трошкова управног спора Управни суд је нашао да је захтев делимично основан те да је тужиља, у вези са покретањем и вођењем управног спора, имала трошкове у висини награде адвокату за састав тужбе у износу од 24.750,00 динара, које је суд определио сагласно тарифном броју 44. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС”, бр. 43/23), као и трошкове судске таксе за тужбу у износу од 390,00 динара и за пресуду у износу од 980,00 динара сагласно тарифном броју 28. и 29. Таксене тарифе која је саставни део Закона о судским таксама („Службени гласник РС” бр. 28/94...95/18). Са тих разлога, суд је на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и применом чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/11...10/23), који се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде. Суд тужиљи није признао већи износ од досуђеног, а до захтеваног, будући да исти нису опредељени у складу са наведеном тарифом.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 17.07.2023. године, 8 У 7653/20

Записничар
Гордан Вукићевић, с.р.

Председник већа-судија
Јелица Пајовић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР